Hilal

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı 10 2016

İrem SARIALIOĞLU

"Mü'minler arasında hayâsızlığın yayılmasını arzu edenlere, işte onlara, dünya ve ahirette can yakıcı bir azap vardır…"

Nur Suresi 19. ayet

BİR KERE DAHA DÜŞÜN!

Ebrar çok yorgundu. Yorgunluktan bir türlü uyanamıyordu. Güneş gözlerinin içine gülüyordu. Doğruldu. Heyecanla masasındaki telefonuna sarıldı. İçinde arkadaşlarının komik resimleri vardı. Akşam onların haberi olmadan çekmişti. Resimleri okuldaki tüm arkadaşlarına internet üzerinden gönderecekti.

Dedesi, annesi ve babası yan odada sohbet ediyorlardı. Dedesi İbrahim Efendi ilim sahibi bir adamdı. Annesine nasihat ediyordu.

"Kızım farkında olmadan bir hata etmiş. Bu hatayı yaymak daha büyük bir hata olur. Senin için böyle söyleseler sen memnun olur musun?"

Ebrar resimleri arkadaşlarıyla internette paylaşmadan önce bir kez daha düşündü: "Bu resimler benim olsa ve arkadaşım bunları yaysa ben memnun olur muyum?"

Hem bu resimleri, sadece kendi aralarında iken ve samimi bir ortamda çekmişti. Geçenlerde Osman, arkadaşı

Ali'nin attığı maili tüm arkadaşlarıyla paylaştığı için Ali utancından ağlamıştı. Herkes çok üzülmüştü. Ali, Osman'a uzun süre küsmüştü.

"Hayır, bu resimleri paylaşmamalıyım. Yoksa arkadaşlarımla aram bozulur." diye düşündü.

İçinden bir ses hâlâ, "Hepsini gönder. Okulda biraz gülersiniz. Ne var bunda!.. Sonuçta bir şaka!" diye dürtüklüyordu.

Ebrar, internetin ne kadar gerçek olduğunu fark etti. Herkes unutuyordu, affediyordu ancak internet unutmuyordu, her şeyi kaydediyordu. Şimdi bu resimleri paylaşsa hemen onu da kaydedecekti. Kimin gönderdiği anlaşılacaktı.

Dedesinin odadan sesi geliyordu:

"Sen bir Müslüman'ın ayıbını ört ki Allah (c.c.) ahiret gününde senin ayıbını örtsün. Çünkü O, örtmeyi sever. O'nun isimlerinden biri de Settar'dır; yani O, ayıpları örtendir...

Ebrar doğruyu ve iyi olanı yapmayı çok seviyordu. Resimlere son kez baktı ve gülümseyerek

"Allah için sizi örtmem gerekir, bu yüzden sizi siliyorum." diye mırıldandı.

Telefonundaki resimler silinmişti. Akşam yaşadıkları şakalar anılarda kalmıştı artık.

Şimdi daha huzurluydu.

KONUŞAN EŞYALAR

Talip TARIK

BEN BİR GARİP TELEFONUM

Geçen gün büyük bir alışveriş merkezinin camekânlı dolabında uyurken beni uyandırdılar. Tarık adında bir çocuğun eline teslim ettiler. Biraz kızdım ve küstüm tabii. "Ben on yaşındaki bir çocuğun eline verilecek telefon muyum?" diye hayıflandım. Tarık'ın babası benim gibi bir telefonu küçük oğluna almıştı.

Sonra Tarık ile dost olduk. Doğrusu bu kadar samimiyet de fazlaydı. Her gün, her saat, her dakika onunlaydım. Beni gizli gizli okula bile götürüyordu. Beni ele vermemek için sesimi kısıyordu. Bazı derslerde oyun bile oynuyorduk.

Karmaşık duygular içindeydim. Tarık'ı çok seviyordum, onunla vakit geçirmekten çok mutlu oluyordum ancak onun için çok endişeleniyordum.

Sonuçta ben çok güçlü bir telefondum. Güçlü elektromanyetik dalgalar yayıyordum. Her gece Tarık ile uyuyordum ve istemediğim halde sağlığına zarar veriyordum. Bu benim hatam değildi ama çok üzülüyordum.

Hem ortada bir israf da vardı. Yüce Allahımız, israf edenleri sevmediğini bildiriyordu yüce Kitabımız'da. Doğru dürüst kimseyi aramıyorduk. Evde, sokakta, okulda, yatakta hep internete giriyorduk.

Tarık ile olan bu yakın dostluğumuz başkalarını hırslandırıyordu. Bir gün birinin hırsından beni yere atıp kıracağından korkuyordum. Oynamak için Tarık'ı her gün bahçeye çağıran arkadaşları bana kızgınlıkla bakıyorlardı. Çünkü benim yüzümden Tarık onları reddediyor, eve kapanıyordu. Üç yaşındaki minik kardeşi Esra bile beni yakalayınca kurcalıyordu. Tarık yemeğe çağrıldığında benim yüzümden duymuyordu ve annesi her gün beni atıp kıracağını söylüyordu.

En fazla korktuğum anlar, Tarık'ın beni çalışma masasına tek başıma bıraktığı anlardı. Düşünsenize, masadaki herkes sizi kıskanıyor ve size kızgınlıkla bakıyor. Zaten her zaman ders kitaplarının üzerindeyim. Ders kitapları her gün bana,

"Ne olur, şu Tarık'ın yakasını bırak. Biraz da bizimle sohbet etsin." diye yalvarıyorlar.

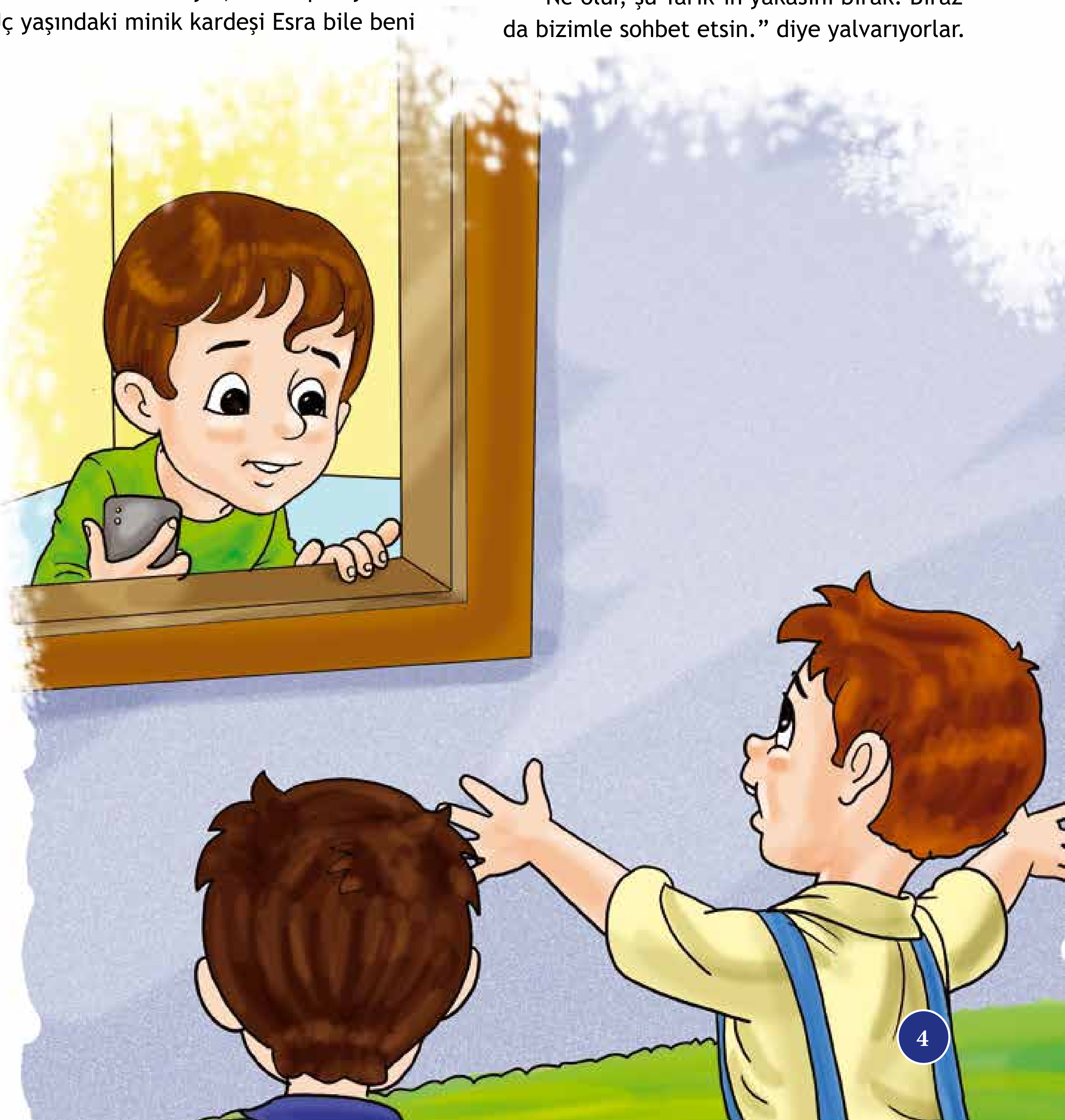

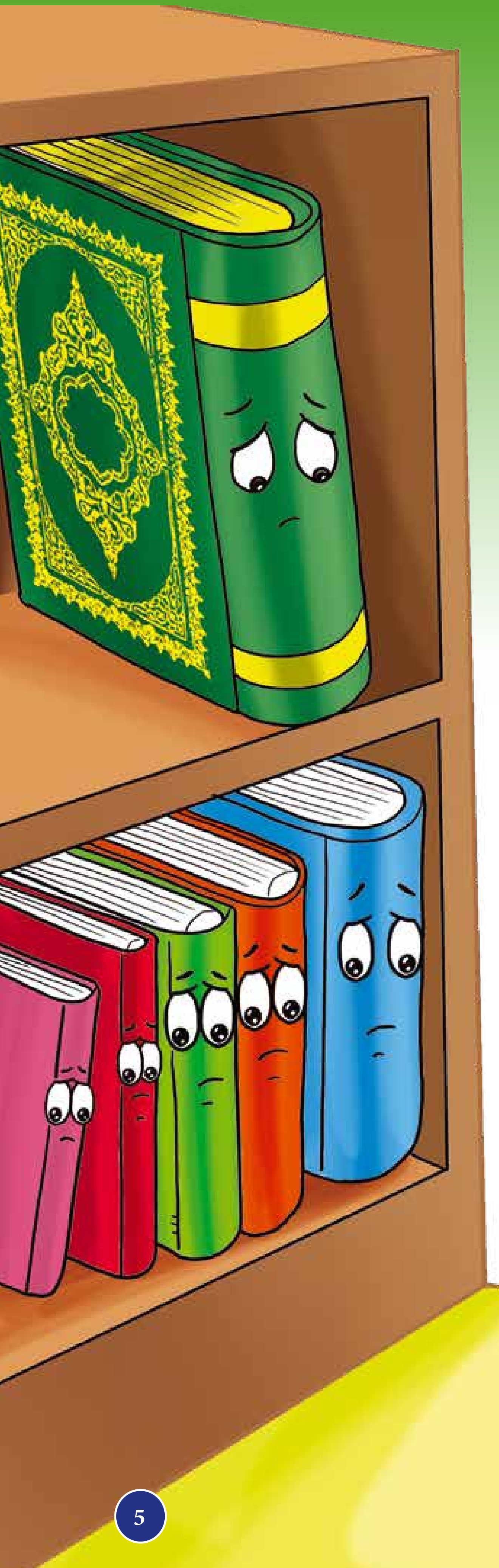

İçimde internet var diye herkes bana kızgın...

Ama beni en fazla etkileyen dolabındaki Kur'an-ı Kerim'in hüzünlü bakışları oluyordu. Dedesi yaz tatilinde Tarık'ı Kur'an okumayı öğrenmesi için camiye göndermişti. Tarık çok zeki bir çocuktu. İki ayda Kur'an okumayı çok güzel öğrenmişti. Bu başarısı nedeniyle benim gibi akıllı bir telefon sahibi olmuştu. Şimdi ise benim yüzümden Kur'an-ı Kerim raflara kaldırılmıştı.

Huzursuzdum. Çünkü günahlara, yalanlara, iftiralara, kötü ve küfürlü sözlere çok yakındım. Gerçi Tarık iyi bir aile terbiyesi almıştı. Çok ahlaklı ve temiz bir çocuktu. Kötü sitelere karşı beni koruma altına alıyordu. Ancak bir yandan da arkadaşlarıyla sohbet etmek için can atıyordu.

Bir gün babası Tarık'ın odasına geldi. Ben her zamanki yerimdeydim. Ders kitaplarının göbeğine kurulmuş oturuyordum.

Babası beni işaret ederek

"Oğlum bundan böyle bu telefonla ilişkini azaltacağız. Sadece derslerini yaptıktan sonra bir süre kullanabileceksin." dedi. Tarık üzülmüştü ama ben onun adına çok sevinmiştim. Artık hiç kimse bana ve ona karşı tepkili olmayacaktı. Evdeki herkesle dost olabilecektik.

Babası devam etti:

"Artık 'Güvenli İnternet' paketine geçtik. Senin için de bir çocuk profili varmış, onu seçtik. Bundan sonra telefonunu ve bilgisayarını daha güvenli kullanabileceksin." dedi.

Ben bu profili biliyordum. Bu profil sayesinde kötü ve ahlaksız olan hiçbir şey bana yaklaşamayacaktı. Bana âdeta bir zırh giydirmişlerdi.

Masada etrafıma baktım. Herkes mutluydu, gülümsüyordu. Çok mutlu olmuştum. Gözüm dolaptaki Kur'an-ı Kerim'e ilişti. Onun da bana gülümser gibi baktığını hissettim. İşte o anda mutluluğum bin kat daha artmıştı.

İbrahim ARPACI

Sevgili Günlük,

Anlatacağım o kadar çok şey var ki sana anlatmadan unutmaktan korkuyorum. Biliyorsun bu sene 4. sınıfa gidiyoum. Neslihan öğretmen, verdiği ödevlerle bunu iyiden iyiye hissettirmeye başladı bile. Mesela sık sık araştırma ödevleri veriyor. Bu da beni bu konuda ne kadar başarılı olabilirim diye düşündürüyor.

Dün okul çıkışı diğer sınıftan bir arkadaş ile tanıştım. Araştırma ödevleri hakkında konuştuk. Bu gibi ödevlerde en iyi yardım alabileceğim yerin internet olduğunu söyledi. Yol boyunca bana o bilgilere nasıl rahatlıkla erişebileceğimi anlattı.

Şaşkınlığımdan,"Tüm bilgilere mi?" diye sorunca "Evet, tüm bilgilere." dedi.

O kadar merak ettim ki heyecandan eve çabucak gelmişim. Annem salondaydı. Kitap okuyordu. Kendisini rahatsız etmek istemedim. Bilgisayarı açtım ve öğretmenimin verdiği ödevle ilgili sorgulamalar yapmaya başladım. Karşıma o kadar çok bilgi çıktı ki neresinden başlamalı, bilemedim. Bu kadar çok bilgiden hangileri öğretmenimin istediği şeyler acaba diye düşünmeye başladım. Ama bir taraftan da sevinçliydim: İçinde her şeyi bulabileceğim bir bilgi hazinesi ile tanışmıştım.

Annem o an önüme bir elma koydu. Bilgisayar ile o kadar meşgul

olmuştum ki annemin geldiğini fark etmemiştim bile. Elmanın konulduğu tabak küçücüktü. Anneme, "Anneciğim, bu elma için bu tabak biraz küçük değil mi?" diye sorunca annem, "Biliyorum evladım, fakat gördüğüm kadarıyla senin yaptığın da bundan pek farklı değil." dedi.

"Nasıl yani? Bunun benim ödevimle ne ilgisi olabilir ki?" deyince annem, "İnternet, içinde aklımızın almayacağı kadar bilginin bulunduğu veri bankasıdır. Bilgi toplar ve saklar. Fakat her bilgi, kişiye fayda vermez. Sen de senin için gerekli olan bilgileri öğrenmelisin. Okul için götüreceğin ödev, eğitim seviyene uygun olmalı. Aksi takdirde sadece o yapmış olduğun ödevin taşıyıcısı olursun." dedi.

Annem sözlerini tamamlar tamamlamaz ben de gülerek, "O halde anneciğim, burada ben tabak, bilgisayardaki tüm bilgiler de elma mı oluyor?" dedim.

Bu sözüme karşılık annem gülümseyerek "Evet, akıl tabağına uygun elma bulabilmek için şimdilik internet konusunda benim ve babanın rehberliğine ihtiyacın var." dedi.

Annem haklı Sevgili Günlük... Babam bilgisayara, her oturduğumda okumam için bir de yazı astı: Bilgisayarı Kullanma Kılavuzu

Sana bu kılavuzdan birkaç cümle yazmak istiyorum:

Allah, insanın bilgisinin çokluğuna değil ahlakına bakar.

Unutma ki insanlar internette de olsa yazdıkları şeylerden hesaba çekileceklerdir.

Bilgiyi güzel yapan şey, bilgi sahibinin ahlakıdır.

Bu kılavuz çok işime yarayacak sanırım.

PANO

AHMET ÇAKIL

seçme-saçma

-YABANCI DİLİM İNGİLİZCE AMA İNGİLİZCEYE YABANCIYIM!

-HAYATİ TEHLİKE VAR! AMAN DİKKAT HAYATİ!

-DÖNER SERMAYE İLE ÇALIŞIYOR... DÖNERCİ...

-BAZEN ACAYİP SESLER DUYUYORUM. GAİP AMA GERÇEK!

Apandist

Okullar yeni açılmıştı. Osman sıra arkadaşı Hasan'ı görünce;

-Ne kadar da zayıflamışsın!

-Sorma, yaz tatilindeyken apandist ameliyatı oldum. Tam sekiz kilo vermişim.

-Vay canına, demek apandist sekiz kilo geliyormuş!...

BİLMECE

Başlatır o heceden
Anlatır hep yüceden
Çok oğlu, kızı vardır
Ne de tatlı sözü vardır.

Ağzı var dili yok
Yemek yer su içmez
Kuyruğu var at değil
Kanadı var kuş değil.

Açtım okudum dalından
Yedim, doymadım balından.

Ayağım var yürüyemem
Eşyam çoktur sürüyemem
Her odada ayaktayım
Bilseniz ben neyim?

Attım atmaz yere batmaz
Yeminlidir yaya gitmez.

Okuma

Temel, gözlükçü dükkânına girer ve bir okuma gözlüğü ister. Dükkân sahibi tüm gözlükleri tek tek takar Temel'in gözüne, ama bir türlü yazıları okuyamaz.

Gözlükçü:

-Siz okuma biliyor musunuz, diye sorar.

Temel sinirlenir:

-Ula okumam olsaydu, okuma gözlüğü istermiydum uşağum?!

Английският ми е чужд език, но смятам, че и аз съм чужд на английския.

Опасност за живота!
– Ей, живот, внимавай!

Понякога чувам странни гласове от невидимия свят, но са реални!

Апендикс

Учебната година бе открита скоро. Когато Осман видя Хасан, с когото седяха на един чин, рече:

– Колко много си отслабнал!

– Не ме питай! Оперираха ме от апандисит през ваканцията. Цели 8 килограма съм отслабнал.

– Какво! Значи апендиксът ти е тежал 8 килограма!

Душата нито кафе иска, нито кафене; душата ХИЛЯЛ иска, кафето е бахане!

Две баби разговарят на улицата:

– Моят внук вчера намерил покемон на улицата!

– Ай! Какви невъзпитани девойки има днес!

Четене

Темел влиза в магазин за очила да си купи очила за четене. Едни по едни продавачът поставя пред него всички очила. Но Темел така и не може да прочете нищо. Продавачът пита:

– Вие знаете ли да четете?

Темел се ядосва и избухва:

– Ако знаех да чета, щях ли да искам очила за четене?

увлякъл в компютъра, че дори не съм усетил кога бе дошла. Чинията, в която тя бе сложила ябълката, беше малка. Когато я попитах: „Не е ли твърде малка тази чинийка за тази ябълка?", тя ми отговори: „Знам, моето момче, но доколкото виждам, онова, което правиш, не е по-различно от това!"

„Как така? Какво общо има това със задачата, която ми предстои?" – рекох на мама. А тя взе да ми разказва: „Интернет е банка, в която се пази информация, която умът ни не може да побере. Тя събира и пази всякаква информация. Но не всяка информация върши работа на човека. Затова и ти трябва да подбереш онази информация, която ти е необходима. Задачата, която ще изпълниш за училище, трябва да отговаря на твоето познавателно равнище. В противен случай ти ще бъдеш преносител на задачата, която си изпълнил".

Когато майка ми спря да пояснява, аз се усмихнах и я попитах: „Това означава ли, мамо, че тук аз съм само чинийката, а цялата информация представлява ябълката?" При тези мои думи майка се засмя и добави: „Да. За да намериш подходяща ябълка за твоята умствена чиния, засега се нуждаеш от помощта на баща ти или от моята помощ!"

Любими мой дневник, за моя радост майка ми е права. А татко постави пред компютъра следния текст, който трябва да чета всеки път, когато сядам пред него: „Наръчник за ползване на компютъра".

Искам да ти напиша няколко изречения от този наръчник:

- Аллах гледа не колко умен е човекът, а какво е възпитанието му.
- Не забравяй, че дори в интернет хората ще бъдат държани отговорни за онова, което са написали в него.
- Поведението на знаещия прави информацията прекрасна.

Смятам, че този наръчник ще ми бъде от голяма полза.

Ибрахим АРПАДЖЪ

ЛЮБИМИЯТ МИ ДНЕВНИК

Има толкова много неща, които искам да ви разкажа, че ме е страх да не би да ги забравя. Преди да съм ги разказал. Както знаеш, тази година ще уча в четвърти клас. Госпожа Неслихан направи вече така, че здравата го почувствахме със задачите, които ни даде. Така например тя много често ни дава задачи с цел проучване и изследване. Това от своя страна ме кара да се замислям доколко съм успешен в това отношение.

Вчера на излизане от училище се запознах с едно момче от другия клас. Стана въпрос за тези изследователски задачи. Той ми каза, че в тази насока мога да прибегна до помощта на интернет. По пътя ми разказа как най-добре ще мога да достигна до тази информация. Аз учуден го попитах: „Цялата информация ли?“ Той ми отговори: „Да, цялата информация!“

Толкова много ме заинтригува, че от вълнение не усетих кога съм пристигнал вкъщи. Майка ми беше в хола, четеше някаква книга. Не исках да я безпокоя. Отворих компютъра и започнах да търся онези неща, които щяха да ми послужат, когато трябваше да изпълня задачата си, която учителката ни беше поставила. Виждах толкова много информация, че не знаех откъде да започна. Взех да мисля кои са онези неща, които искаше от нас учителката ни. От друга страна пък се радвах: бях се запознал със съкровището от знания, където можех да намеря всичко, което ми трябваше!

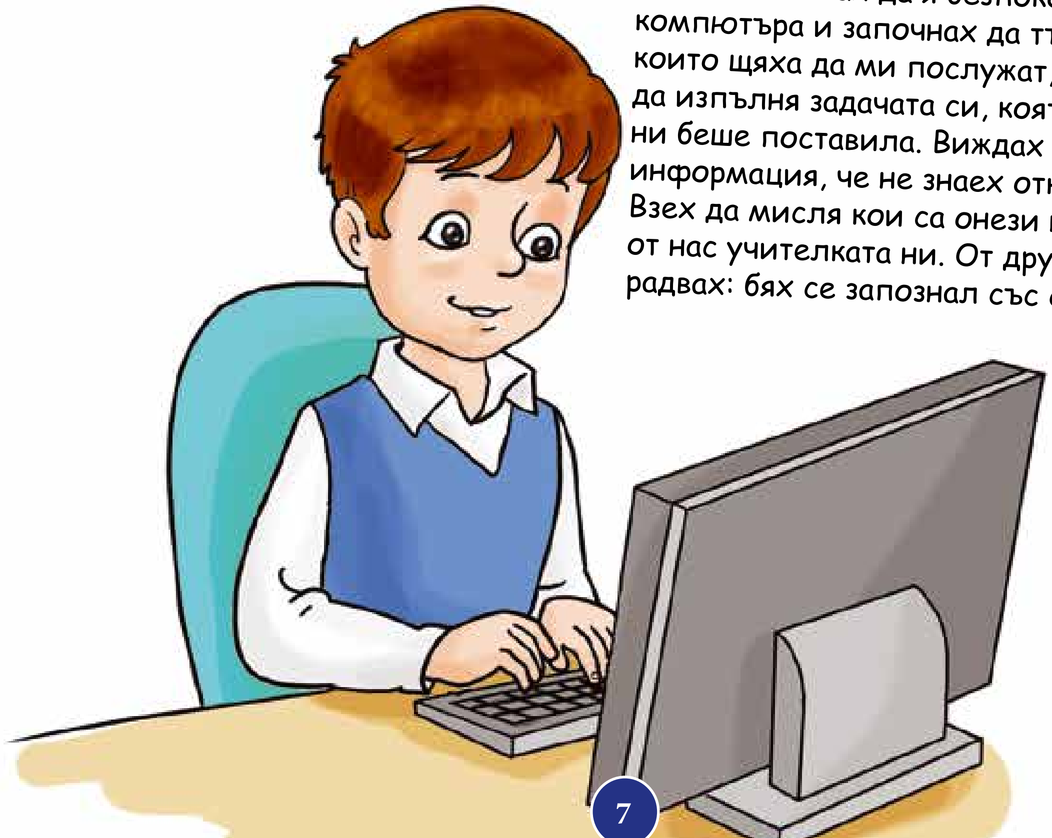

В този момент майка ми сложи една ябълка пред мен. Така бях се

– над учебниците му. Баща му ме посочи и каза:

– Сине, отсега нататък ще намалим връзката ти с този телефон. Ще можеш да го използваш едва след като подготвиш уроците си.

Тогава Тарък много се огорчи, но за негова сметка аз много се зарадвах. Отсега нататък никой нямаше да реагира срещу мене. Щях да бъда приятел с всеки вкъщи. Баща му продължи:

– Отсега нататък минаваме на сигурен интернет. За теб е имало детски профил. Избрахме него. От днес нататък ще можеш да използваш по-сигурно телефона и компютъра си.

Аз знаех за този профил. Благодарение на него нищо лошо и невъзпитано не можеше да се докосне до мене. Все едно бях облечен в броня.

Поогледах се наоколо. Всички неща около мен бяха обнадеждени и се усмихваха доволни. Бях много щастлив. Тогава погледът ми се спря на Корана, който стоеше на рафта. Почувствах, че и той ми се усмихва.

В този миг щастието ми се увеличи хилядократно.

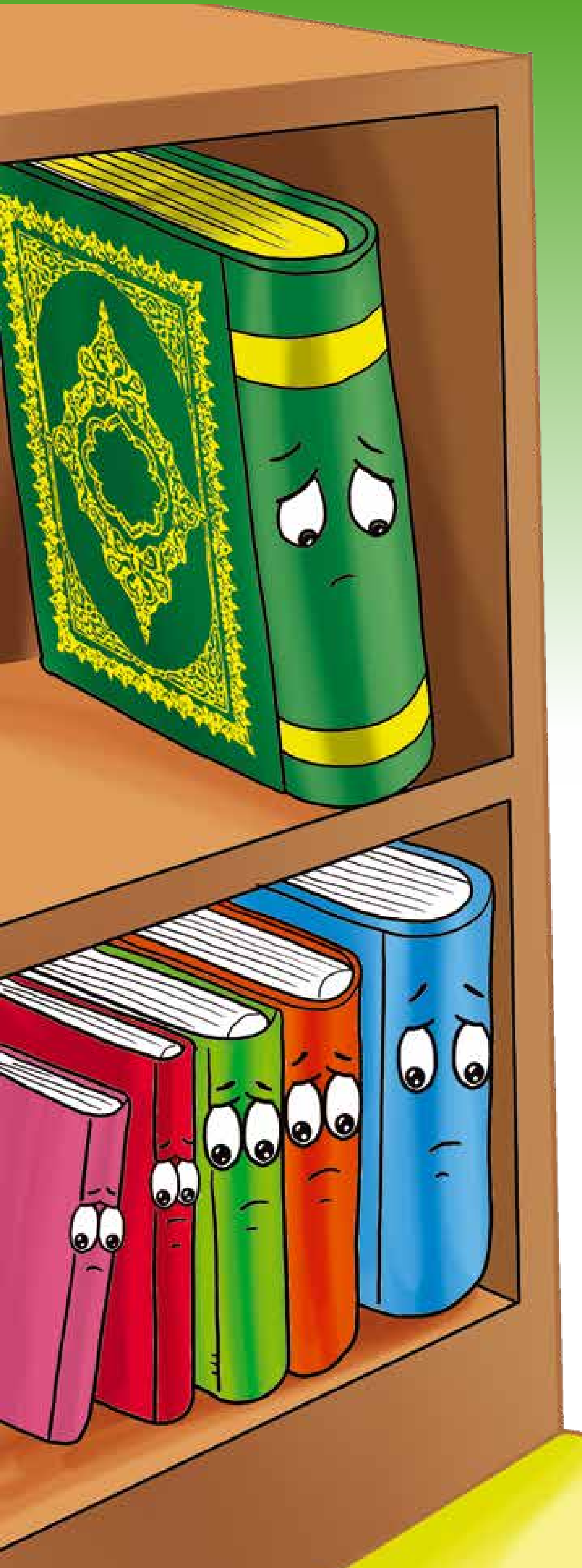

рък ме оставяше самичък на масата си. Представете си само как всички на тази маса ви завиждат и ви гледат с гняв. При това винаги стоя над учебниците му. Всеки ден те ми се молят: „Моля ти се, остави Тарък на мира. Нека да се занимава малко и с нас!“ Всички ми се ядосват, че имам интернет в себе си!

Но най-много се вълнувам от тъжния поглед на Коран-и Керим, който стои на етажерката. През лятната ваканция дядо му води Тарък на курс за изучаване на Корана. Той е изключително умно момче. За два месеца научи да чете идеално Корана. Заради този му успех той бе станал притежател на един умен телефон като мене. Сега пък заради мене бяха вдигнали Корана високо на рафта.

Бях неспокоен. Защото стоях много близко до греховете, лъжите, клеветите, лошите думи и ругатните. Вярно, Тарък бе получил много добро възпитание в семейството си. Беше много умно и чистоплътно момче. Винаги ме предпазваше от лошите страници. Но от друга страна, искаше да побеседва с другарите си.

Веднъж баща му влезе в стаята. Аз бях на същото място, където обикновено стоях

лягахме с Тарък и без да искам, вредях на здравето му. Това не беше моя грешка, но все пак ми беше тъжно.

Освен това налице беше и разточителство. А Всевишния Аллах в Своята Книга съобщаваше, че не обича тези, които са разточителни. Ние не търсехме някой праведен човек. Вкъщи, на училище, на улицата или в леглото дори влизахме в интернет.

Това наше близко приятелство с Тарък ядосваше другите. Страхувах се, че някой ден ще вземе да ме удари в земята от яд. Приятелите на Тарък, които всеки ден го канеха в градинката да играят, взеха да ме гледат накриво. Защото заради мен той им отказваше да играят и се затваряше вкъщи. Дори тригодишната малка Есра, като ме видеше, ме грабваше и започваше да ме пипа навсякъде.

Когато го канеха да се хранят, не чуваше заради мене. Затова майка му всеки ден му се караше и казваше, че ще ме счупи и ще ме изхвърли навън.

Най-много се страхувах, когато Та-

Предметите говорят

Талип ТАРЪК

АЗ СЪМ ЕДИН СТРАНЕН ТЕЛЕФОН

Оня ден ме събудиха, докато спях на витрината на един търговски център. Дадоха ме в ръцете на едно момче на име Тарък. Малко се ядосах и се обидих: „Да не би да съм телефон, който ще дадат в ръцете на един десетгодишен малчуган?“ – си рекох. Баща му беше купил подобен на мен телефон на малкия си син.

След това обаче се сприятелихме с Тарък. Чак такава сърдечност не беше на добре. Всеки ден, всеки час, всяка минута бяхме заедно. Той дори тайничко ме носеше в училище. За да не ме издаде, изключваше гласа ми. В някои часове дори си играехме.

Бях обхванат от смесени чувства. Много обичах Тарък, чувствах се щастлив, когато прекарвах времето си с него, но пък заради него изпитвах някои тревоги.

В края на краищата аз бях много силен телефон. Излъчвах силни електромагнитни вълни. Всяка вечер

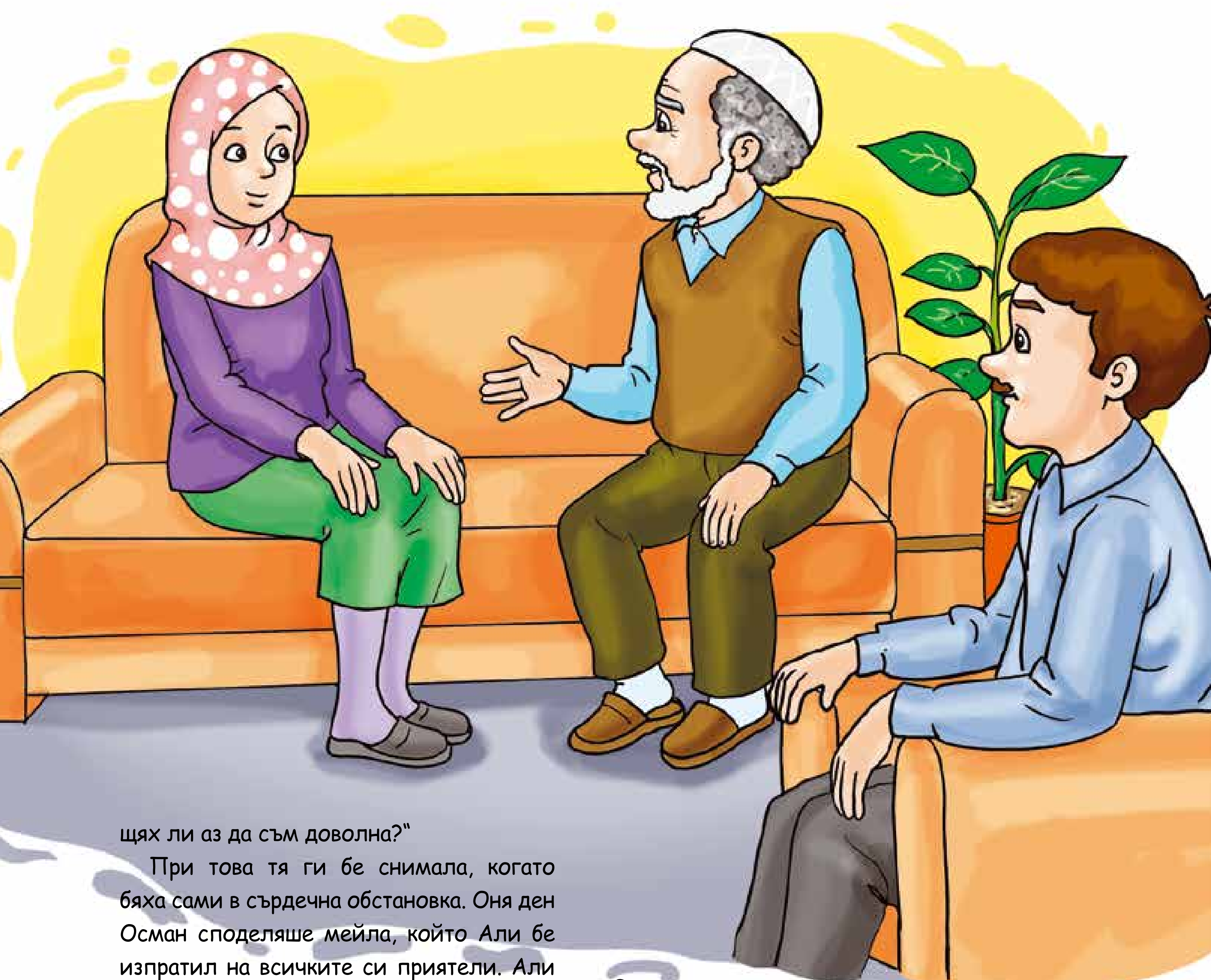

щях ли аз да съм доволна?"

При това тя ги бе снимала, когато бяха сами в сърдечна обстановка. Оня ден Осман споделяше мейла, който Али бе изпратил на всичките си приятели. Али дори се бе разплакал от срам. На всички им стана криво. Али дълго време не продума на Осман.

Тогава Ебрар реши: „Не, не трябва да изпращам тези снимки. Иначе ще си разваля приятелството с тях!"

Но един друг глас в нея все още й нашепваше: „Изпрати всичките. Ще се смеете в училище. Какво лошо има в това? В края на краищата това е само една шега!..."

Ебрар разбра колко различно нещо е интернет. Всички забравяха и извиняваха, но интернет не забравяше. Той всичко записваше и запомняше. Сега, ако реши да сподели тези снимки, ще запамети и тях. Тогава ще стане ясно и кой ги е изпратил.

От съседната стая се чуваше гласът на дядо й: „Ти прикрий срама на един мюсюлманин, за да може в Съдния ден Аллах да прикрие твоя срам. Защото той обича да прикрива срама. Едно от неговите имена е Сеттар – който покрива срама и свяна".

Ебрар обичаше да върши добрини. За последно погледна снимките и с усмивка промърмори: „В името на Аллах, трябва да ви прикривам. Затова ви изтривам!"

За миг всички снимки в телефона й бяха изтрити. Шегите, които си бяха устройвали предишния ден, вече съществуваха само в спомените им. Сега вече бе по-спокойна.

Един айет,
един разказ:

Ирем САРЪАЛИОГЛУ

„За онези, които желаят покварата да се разпространява сред вярващите, ще има болезнено мъчение в земния живот и в отвъдния. Аллах знае, вие не знаете“. Нур, 24: 19

ПОМИСЛИ ОЩЕ ВЕДНЪЖ!

Ебрар беше много уморена. Не можеше да се събуди от умора. А слънцето грееше направо в очите ѝ. Най-сетне се събуди и стана. С вълнение грабна телефона, който беше на масата. В него имаше запаметени различни смешни снимки на нейни приятели. Беше ги снимала вчера, без те да усетят. Сега щеше да ги изпрати по интернет на всичките си познати.

Дядо ѝ и баща ѝ си говореха в съседната стая. Дядо ѝ Ибрахим ефенди беше учен човек и сега нещо съветваше баба ѝ: „Дъщеря ни, без да се усети, е допуснала грешка. Да се разпространи тази грешка, ще породи още по-голяма грешка. Ако нещо подобно говореха за тебе, ти щеше ли да си доволна?“

Ебрар още веднъж се замисли, преди да изпрати снимките на познатите си в училище: „Ако тези снимки бяха мои и ако някой мой приятел ги разпространеше по интернет,

Хилял

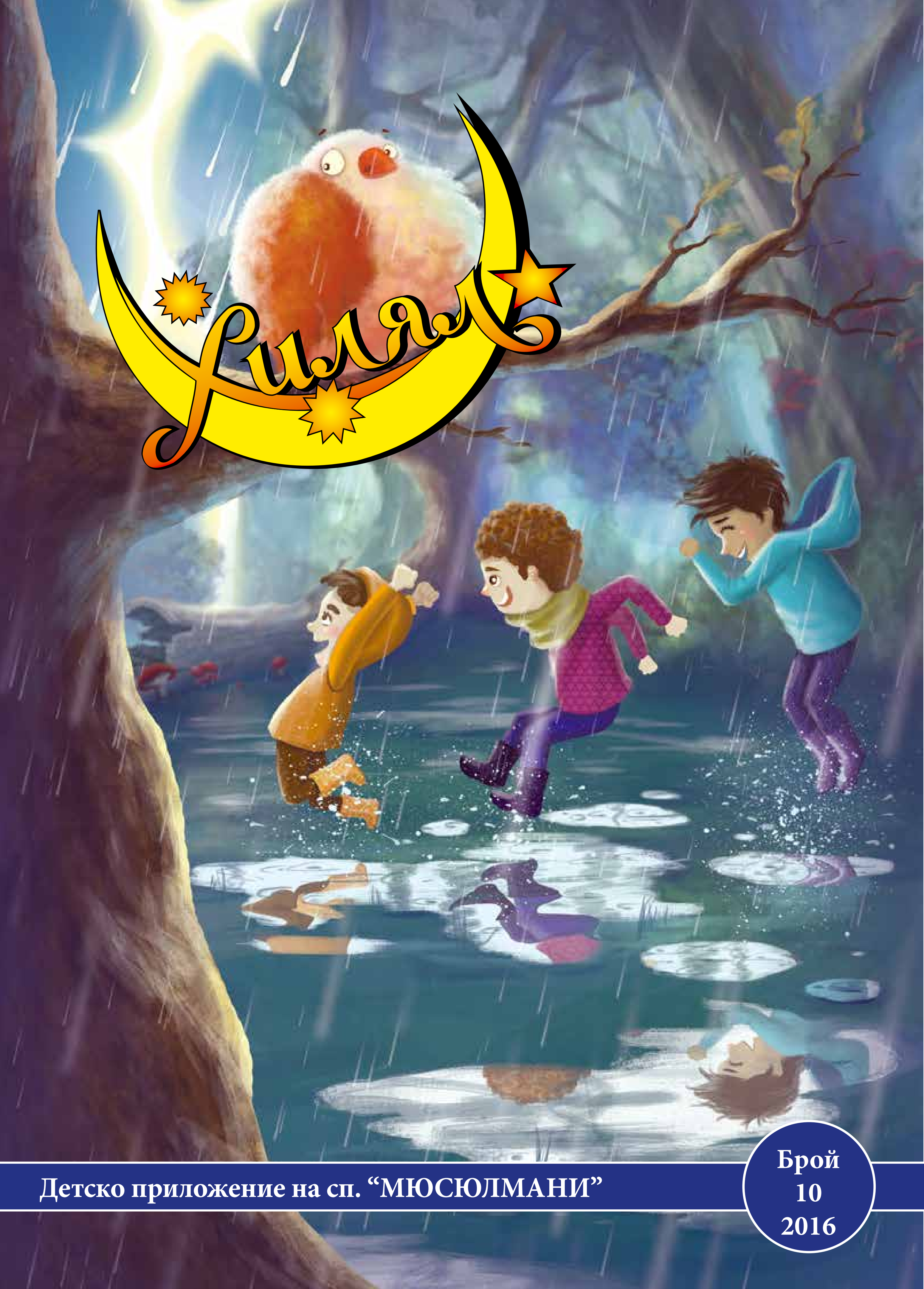

Детско приложение на сп. “МЮСЮЛМАНИ”

Брой 10 2016